

Aranyszóló pinyőke - Tündérmese

Hol volt, hol nem volt, hetedhét ország ellen volt, az Óperenciás-tengeren is túl, de az öreganyám házán is túl volt, élt a világon egy király. Annak volt három fia.

Már nagyon öreg volt, a szemét úgy kellett vasvillával feltámasztani. Azt mondja egyszer a fiainak:

- Fiaim, ha ti a fiatalságnak meg a halálnak vizéből tudnátok nekem hozni, s megkerítenétek az aranyszóló pinyőkét, megfelezném veletek a birodalmamat.

Több sem kellett a három királyfinak. Ment, nyergeit egyszerre mind a három. A két öregebb szép paripára, a legkisebb egy csúnya szürke lóra. Mikor a nagyobbak a kicsit meglátták, elkezdtek csúfolni, hogy ilyen:amolyan, hogy mer elindulni azon a gebén. De rájuk se hajlott a kis királyfi, ment ő is az orra után.

Ment, ment, mendegélt hetedhét ország ellen. A bátyjai csalták, hogy menjen arra, amerre ők, de hogy még jóformán el sem indultak s máris kicsúfolták, ment inkább csak magában. Útjában egy rossz kunyhóra talált, abban lakott egy öregasszony.

- Adjon isten jó reggelt, öreganyám! - köszönt a királyfi.
- Adjon isten, kedves fiam! Mi járatban vagy?

Hát elmondta sorra, hogy mi végett vette a nyakába a világot. Azt mondja az öregasszony:

- Én nem tudok semmit, de eredj, az erdőn túl lakik egy másik öregasszony, az majd tud valamit mondani.

Azzal elévesz egy korsót, a kezibe nyomja a királyfinak.

- Kedves fiam, ha jössz visszafelé, merítsd meg nekem ezt a korsót az élet vizével, s hozd be. Jótét helyébe jót várj!

A királyfi ment tovább. Az erdőn túl csakugyan megtalálta a másik öregasszonyt, de az is annyit értett az ő dolgához, mint tyúk az ábécéhez, az is csak a korsót nyomogatta a kezébe. De elmondta, hogy oda nem messzire lakik egy még őnála is öregebb asszony, menjen ahhoz, avval jól jár.

Elment, rá is talált arra a vénasszonyra is. Vénebb volt már az országútnál. Beköszön a királyfi:

- Adjon isten jó napot, öreganyám!
- Adjon isten, kedves fiam - mondta volna az öregasszony, ha tudta volna, de csak úgy dödögte. - Hát mi járatban vagy?

Elmondta a királyfi töviről hegyire, hogy ő a fiatalságnak meg a halálnak a vizéből akar hozni, s megszerezné az aranyszóló pintyökét is, ha lehet, mert az apja úgy kívánja. De magától nem sokra menne, hát kéri az ő tanácsát.

Azt mondja neki az öregasszony:

- Nagy fába vágta a fejszét, kedves fiam! De próbáld meg, hátha sikered lesz. Ahogy innen elindulsz, érsz egy nagy erdőbe. Annak a közepén találsz egy aranyvárat, egy ablaka mindig nyitva van. Ott kösd fel a lovad farkát, hogy egy szál se maradjon el, s ugrass be az ablakon. Mindjárt ott találod Tündérszép Ilonát, de meg ne csókold valahogy, mert akkor véged, hanem szakítsd ki egy hajszálát, azzal kösd be az aranyszóló pintyőke száját, ott találod mindjárt Tündérszép Ilona mellett a kalitkában. Balról folyik a fiatalságnak, jobbról a halálnak a vize, a korszaidat merítsd meg, avval gyere, de vigyázz, hogy a lovad farka fel legyen kötve, mert nagy baj lesz, ha észrevesznek. Nesze ez a kefe meg ez a tojás, meg ez a törülköző, ha bajba kerülnél, ezekkel még kiségetheted magadat.

Azzal a harmadik öregasszony is elévett egy korszót, odaadta a királyfinak a kefével, tojással meg törülközővel együtt. A királyfi pedig elindult. Nemsokára el is ért az erdő közepébe, az aranyvárhoz.

Éppen dél volt, sütött a nap, a királyfi majd megvakult a nagy fényességtől. Az aranyvárra rásütött a nap, az volt az a nagy fényesség. Leugrott hát a lóról, első dolga volt a ló farkát felkötöni, azzal újra felült, s beugratott a nyitott ablakon. Ott megint eltátotta szemét-száját, mert olyant még életében nem látott.

Egy székben ült Tündérszép Ilona. Annál szebbet még tán pingálni se lehetne, mellette egy kalitkában egy aranyszóló pintyőke. A királyfi már odahajolt a Tündérszép Ilona arcához, hogy megcsókolja, de akkor eszébe jutott az öregasszony mondása. Kihúzott a Tündérszép Ilona fejéből egy aranyhajszálát, bekötötte az aranyszóló pintyőke száját. Azután merített a fiatalság és a halál vizéből, ahány korszót hozott, mindet belemerítette, a kalitkát feltette a nyeregbe az aranyszóló pintyökével együtt - azzal irdóc ment ki az ablakon.

Igen ám, de elfelejtette a lova farkát újfent megkötni; egy szál kicsüngött belőle; a várhoz ért, s az a száltól olyat zendült, hogy a tündérek mind felébredtek a zendülésre. Mindjárt tudták, hogy ott járt valaki. És ahányan csak voltak, mindnyájan utána a királyfinak! Már majdnem elérték, amikor elhajította a kefét, amelyet az öregasszony adott. Mindjárt egy nagy erdő lett belőle.

No, meg voltak akadva a tündérek, mert ha gátat vetnek eléjük, nem repülhetnek át rajta, át kellett az erdőn törniük magukat. Azalatt pedig a királyfi jó messzire haladt. De a tündéreknek

nem sok kell, ha egyszer a szárnyukat használhatják. Ahogy az erdőből kiértek, mindjárt nyomában voltak újra az aranyszóló pintyökének. Már nagyon égett a ló talpa alatt a föld, mikor a királyfi elhajította a tojást. Abból rögtön nagy hegy lett. A tündéreknek át kellett gyalogolniuk rajta, ha az aranyszóló pintyökét még egyszer látni akarták. A királyfi, amikor harmadszor is a sarkában látta őket, eldobta a törülközőt, abból tenger lett, olyan, hogy még a tündérek sem tudtak átlábolni.

Nemsokára útjába esett az öregasszony kunyhója, akitől a tanácsot kapta. Vitt neki egy korsó fiatalságvizet. Azután sorba elment a másik két öregasszonyhoz is a korsóval.

Most már jó volna minden, megvan az aranyszóló pintyőke is, a fiatalságnak meg a halálnak a vize is, de ezzel nem lett vége a bajnak.

Hazamenet a királyfi találkozott testvéreivel, azok semmi haszon nélkül jártak. Mikor meglátták, hogy ott a két korsó az öccsük nyakában, a kezében meg a kalitka az aranyszóló pintyökével, kapták magukat, elvették tőle. Őrá meg ráparancsoltak, hogy öltözzék fel béresnek, álljon be az apjához kocsisnak, s az egészről ne szóljon senkinek semmit, különben megölik. A királyfi, mit volt mit tennie, úgy tett, ahogy a bátyjai mondták, megígérte, hogy nem szól semmit. Avval mentek hazafelé.

Otthon megörült az öreg király, hogy az ő két legnagyobb fia milyen derék ember. Mindjárt odaadta nekik birodalmának felét. A legkisebb fiát meg, aki béresnek volt öltözve, megfogadta kocsisának.

Így éltek. A két királyfi uraskodott, jómódban volt, a legkisebb lovat vakart meg szántott.

Egyszer, ahogy felébrednek, látják, hogy éjszaka a palota előtt támadt egy aranyhíd, szép, gyönyörű aranyhíd, a közepén áll Tündérszép Ilona, s azt kiabálja:

- Király, király, öreg király, küldd ki azt a fiadat, aki engem a váramban megrabolt!

A két fiú csodálkozott, hogy ki lehet az, mi járatban van. Kimegy a legöregebb, lóra ül ő is, mint ahogy Tündérszép Ilona jött, s kiáll a hídra.

- Királyfi, mondd meg nekem, jobb vagy bal oldalamon folyik-e a halál vize!

Az meg se tudott mukkanni.

- Ha nem tudod, küldd ki az öcsédet, hátha az meg tudja mondani.

Kimegy a második királyfi. Tündérszép Ilona attól is megkérdezte a halál vizét, de annak a felelete se ért egy petákot.

Azt mondja akkor Tündérszép Ilona.

- Király, király, öreg király, ha a házadból senki sem tudja megmondani, amit én kérdezek, háborút indítok ellened!

Akkor a királyhoz ment a kocsis, azt mondja neki:

- Felséges királyom! Grácia fejemnek, engeddd meg, hogy az aranyhidra mehessek, hátha én meg tudnálak menteni a háborútól.

A király kapva kapott rajta.

- Eredj, no! De okosan beszélj!

Felhajította magát egy lóra a legkisebb királyfi, vágatott egyenest a hídra, Tündérszép Ilona elé. Kérdezi tőle is Tündérszép Ilona:

- Mondd meg nekem, királyfi, jobb vagy bal oldalamon folyik-e a halál vize!
- Balról a fiatalság, jobbról a halál vize - feleli a kocsisnak öltözött királyfi.
- Ez jól van - mondta Tündérszép Ilona. - Hát az aranyszóló pinyókével mi történt?
- A fejedből kivettem egy aranyszálat, avval kötöttem be a száját, s úgy hoztam el kalitkástól együtt.

Az öreg király meg a két fia odabenn csak nézték, a két királyfi különösen. Tudták, hogy most már vége a pünkösdi királyságnak. Azt kérdezi még ott kinn a legkisebbiktől Tündérszép Ilona:

- Hát én ki vagyok?
- Te Tündérszép Ilona vagy! A te váradból hoztam én a fiatalság meg a halál vizét, meg az aranyszóló pinyókéket.
- No, ha az én vagyok, te meg szívem szép szerelme vagy, ásó-kapa válasszon el egymástól.

Összeölelkeztek, összecsókolóztak, bementek a királyi palotába. A két legidősebb királyfinak már akkor csak hideg nyoma volt otthon, elbúj-dostak, ki tudja, hová. Az öreg király a fiatal párnak adta egész birodalmát, azok pedig megesküdtek, lagzit csaptak, hetedhét országra szólót, még most is élnek, hogyha meg nem haltak.